

[J. V. Christensen.]

den konstituerede være en fast ansat Dommer. Dog kan Konstitutionen i intet Tilfælde udstrækkes ud over eet Aar plus efterfølgende 3 Aar. Dette sidste Punkt indsnævrer i Virkeligheden Grænsen ud over den almindelige Regel i Lov af 16. Juli 1927, ifølge hvilken en Tjenestemandstilling, hvis vedkommende Tjenestemand bliver Minister, kan holdes besat i Funktionstiden med visse nærmere Forbehold. Den Regel, vi har i vor Grundlov om, at Embedsmænd, altsaa ogsaa Dommere, kan vælges til Rigsdagen, maa følgerigtigt føre til det Resultat, at de ogsaa kan blive Ministre. Der er da intet som helst urimeligt i, at de ogsaa som Embedsmænd i Hovedsagen faar den samme Frihed med Hensyn til deres Embede, som andre Embedsmænd har. Alle foreliggende Oplysninger synes mig derfor at tale for Lovforslagets Fremme, og jeg er ganske enig i den Betragtning, at Retsplejeudvalgets Udtalelser ikke kan være afgørende for, hvad Rigsdagen vil mene om et Spørgsmaal af saa udpræget konstitutionel, statsretlig Art som dette. Det under de givne Forhold betydelige Flertal af 78 mod 68 i det andet høje Ting viser da ogsaa, at der der raader en tilsvarende Opfattelse.

Jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til hurtig Fremme.

Steincke: Jeg synes i Mod sætning til den ærede Ordfører for Venstre, at det er lige haardt nok at faa et Lovforslag, om hvilket der har været saa megen Staahej, saa lange Forhandlinger i det andet høje Ting, til Behandling allerede Dagen efter, at Folketingets Fortryk foreligger. Og selv om man, efter at have gennemlæst samtlige disse vidtstrakte Forhandlinger om en Række store Principper og en Række mere ligegyldige Detailler, for en Gangs Skyld havde Lyst til at sige som Sam Weller i Pickwick-Klubben, at det maaske er tvivlsomt, om det er Umagen værd at gaa saa meget igennem for at lære saa lidt, som Drengen sagde, da han kom til Enden af Alfabetet — selv om man altsaa kunde fristes til at udtale denne syndige Bemærkning, tør man jo netop først udtale den, naar man har gaaet det hele igennem, naar man er kommet til Enden af Alfabetet, in casu: naar man har pløjet alle disse Forhandlinger, alle disse lange Taler igennem.

Det var altsaa paa et meget sent Tidspunkt af Gaarsdagen, at undertegnede kunde faa Tid til at samle sine egne Tanker,

men efterhaanden som denne Proces skred frem, blev jeg heldigvis klar over, at hvor megen Lyst jeg i og for sig personlig kunde have til at drøfte den Række af Problemer, som Folketingets Forhandlinger har rejst eller tangeret, kan dog meget mindre gøre det, hvis man skal nøjes med at motivere Socialdemokratiets Stilling til Sagen, og det er jo derfor, jeg i Øjeblikket staar her. Som Følge af det anførte vil jeg ikke, uden at Diskussionen senere maatte opfordre til at komme ind paa det, berøre Forholdene i andre Lande, hvor man, som den højtærede Justitsminister udtrykte sig i sine Frem sættelses-Strøbemærkninger i Folketinget, har *et noget modsat* Synspunkt af det, der ligger til Grund for den her gældende Retsplejelovs § 44, 2det Stykke. Ej heller skal jeg med et eneste Ord berøre de Herrer Goos, Casse, Klein, Holek, Matzen, Krieger, Zahle m. fl., end sige Grundtvig — ikke den store, men den lille —, hvis Meninger, Karrierer og Livsskæbner har spillet en saa fremtrædende Rolle under Folketingets Forhandlinger. Og særlig beder jeg den højtærede Justitsminister undskyldte, at jeg heller ikke føler nogen dybere Trang til at vurdere Slagudtrykkene „Domstolenes Uafhængighed“ contra „Domstolene som en Stat i Staten“ mod hinanden eller trevle alle de Problemer op om Konstitution i Højesteret, om Takt og Tone i Pressen, om Thorup-Schovelin-Affæren, om Berning-Sagen, som det lykkedes den højtærede Justitsminister at faa hvirvlet ind i sin mægtige Svartale i Folketinget i Forgaars. Jeg skal nøjes med at takke ham, fordi han omsider, trykket af Situationen, er naaet til at kalde Domstolenes Uafhængighed — i Gaaseøjne — for et Slagudtryk. Med bitre Minder om hans rigelige Anvendelse af dette Begreb i min Ministertid glæder jeg mig over denne hans Foragt for den demagogiske Brug af Ordet nu og haaber, at han som næste Skridt paa denne sin Omvendelses Vej maa naa til at betragte Synspunktet om Faren for, at Domstolene skal blive en Stat i Staten, som fuldt berettiget og alt andet end et Slagudtryk. Skönt hvem ved, naar — det vil sige *hvis* den højtærede Minister Dagen efter at være gaaet af bliver Dommer paa ny.

Men jeg skal, som sagt, lade alle disse Spørgsmaal ligge og, før jeg kommer til Sagens Kærne, kun sige et Par Ord om Justitsministerens Beklagelse over, at man ikke har villet tage tilstrækkelig principielt paa denne Sag. Man har været for tilbøjelig til at betragte denne Lov som en Løjlig-hedslov til Fordel for en enkelt Person,